

[Lasse Budtz]

gør. Vore ønsker om at oprette en nordisk atomvåbenfri zone skal selvfølgelig også ses i dette perspektiv.

Men da det jo ikke mindst drejer sig om NATO-strategien, altså NATOs arbejdsform så at sige – for Vestens atomvåben er jo faktisk med undtagelse af de franske alle under NATO-kommando – ville det være rigtigt at udvide undersøgelsesarbejdet om mulighederne for en international aftale om nej til førstegangsbrug til også at omfatte NATO – foruden FN, hvor bestræbelserne burde fortsættes.

Herved opnår vi to fordele: vi bringer os i overensstemmelse med den norske regerings holdning, og det lægger vores parti vægt på – både som regering og som oppositionsparti har de norske socialdemokrater jo ønsket at tage spørgsmålet op i NATO – og desuden bringer vi os jo i overensstemmelse med de fire regeringspartiers forslag af 5. december 1985. Det er da klart, at det ville glæde Socialdemokratiet, om vi her har nået et punkt, hvorom der kan skabes et bredt flertal. Det er kun en enkelt side af sikkerhedspolitikken, men det er bestemt ikke en uvæsentlig side, og jeg må næsten sige, at jeg selvfølgelig forventer regeringspartiernes samarbejde om det dagsordensforslag, jeg om lidt skal fremsætte.

Udsigterne til en aftale, som afspejler den meget omfattende forståelse og næsten enighed fra Reykjavik, er desværre for tiden ringe, og en modoffensiv mod en sådan udvikling er rent faktisk sat ind. Men selv om man nåede en aftale, der blot minder om det, der forhandlede om i Reykjavik, vil det tage år, inden der for alvor er tyndet ud i atomvåbenene. Derfor bør vi gøre noget, og det påhviler også Danmark som et lille NATO-land at gøre noget.

På dette grundlag skal jeg på Socialdemokratiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»I overensstemmelse med dagsordenerne af 3. maj 1984 og 5. december 1985 opfordrer Folketinget regeringen til fortsat at arbejde i FN og i NATO for indgåelse af en international aftale om ikke-førstebrug af atomvåben.

Herefter går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 7).

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg hæftede mig i forbindelse med hr. Pelle Voigts tale ved den meget lange række navne, han opremsede. Man må nok spørge, hvorfor listen er så lang, og hvad formålet med at nævne disse navne er. Jeg tror, at de er mange af Tingets medlemmer ukendte, men jeg skal nok vogte mig for at bede hr. Pelle Voigt om at give biografier. Jeg tror ikke, debatter vinder ved sådanne meget lange henvisninger til ukendte og for så vidt ligegyldige personer.

Dernæst kan jeg takke forsvarsministeren for hans svar; jeg har i og for sig ikke meget at føje til. Et par ting er vel imidlertid værd at fremhæve. Den første er det underliggende paradoks, at stormagterne, samtidig med at de gennem årene både kvantitativt og kvalitativt har udbygget deres forskellige kernevåben, dels er blevet mere og mere bange for at bruge dem, vel navnlig første gang, dels sammenhængende hermed er nået til voksende erkendelse af disse våbens iboende umulighed i alle andre forbindelser end i forbindelse med en overordnet afskrækkelse.

Det underlige er, at disse, om jeg så må sige, endelige våben, da vi havde udviklet dem, viste sig at være ubrugelige, og det gælder vel uanset sådanne våbens størrelse.

For det andet vil jeg betone nødvendigheden af, at vi arbejder for en styrkelse af den konventionelle balance med henblik på at hæve atomtærsklen. Det er Det Konservative Folkepartis opfattelse, at et virke for en styrkelse af den konventionelle balance må være et hovedpunkt i vores fælles bestræbelser. Det er med vilje, jeg bruger udtrykket virke, idet der her må være en meget kraftig symmetri, således at både den ene og den anden side, både Øst og Vest, arbejder for at styrke den konventionelle balance, således at vores sikkerhed – og det er jo det, det drejer sig om her – kan blive ved med at vokse, hvad jo alle her ønsker at den skal.

Endelig kan jeg ikke frigøre mig for en fornemmelse af, at den store trussel mod menneskeheden er, at ustabile lande i den tredje verden anskaffer kernevåben, måske i